

Το ΣΩΣΤΟ και το ΕΥΚΟΛΟ

Το τζαμί της Αθήνας και η ελευθερία

Η απόφαση για την ανέγερση τζαμιού στην Αθήνα αποτελεί ένα καλό παράδειγμα της ελληνικής θεσμικής ανεπάρκειας: συγκεντρωτική λογική και περιφρόνηση βασικών ανθρώπινων δικαιωμάτων σε συνδυασμό με αδιαφορία για την αποτελεσματική εφαρμογή των αποφάσεων.

Καταρχήν θα πρέπει να σας θυμίσω ότι η Αθήνα έχει το θλιβερό πρόνομο να είναι η μοναδική πρωτεύουσα στην Ευρώπη χωρίς τζαμί. Η απόφαση για την οικοδόμηση του τζαμιού πέρασε ως τροπολογία στο νομοσχέδιο για τα αυθαίρετα και ευτυχώς ψηφίστηκε σχεδόν ομόφωνα. Δεν μπορώ όμως να καταλάβω γιατί χρειάζεται νόμος για να κτιστεί ένα τζαμί και όχι απλή απόφαση των αρμόδιων διοικητικών υπηρεσιών που θα ελέγχει αν έχουν τηρηθεί κάποιες βασικές προϋποθέσεις.

Επιπλέον το περιεχόμενο της ρύθμισης που ψηφίστηκε από τη Βουλή είναι απαράδεκτο για δύο κυρίως λόγους: (α) Το τζαμί κρατικοποιήθηκε πριν καν κτιστεί. (β) Ως κρατικό τζαμί είναι αυτομάτως προβληματικό ενώ ο τρόπος λειτουργίας του παραβιάζει ήδη τα δικαιώματα των μουσουλμάνων συμπολιτών μας.

Το τζαμί θα ανεγερθεί από το ελληνικό κράτος στον Βοτανικό, σε οικοπέδο του Πολεμικού Ναυτικού και θα κοστίσει περίπου 12 εκατομμύρια ευρώ. Για την ακρίβεια θα χρησιμοποιηθούν υπάρχοντα οικοδομήματα στον χώρο για να διαμορφωθεί το νέο τζαμί, το οποίο θα έχει εμβαδό μόνο 850 τ.μ. και θα χωράει το πολύ 350 άτομα.

Γιατί να αναλάβει το ελληνικό κράτος να κτίσει το τζαμί; Γιατί θα κοστίσει τόσο πολύ όταν δεν θα κτιστεί νέο κτίριο; Γιατί να κτιστεί σε δημοσίο οικόπεδο; Γιατί να είναι τόσο μικρό

όταν οι μουσουλμάνοι είναι εκατοντάδες χιλιάδες; Τι θα γίνει με το εξίσου σοβαρό πρόβλημα του μουσουλμανικού νεκροταφείου; Γιατί να μην κτιστούν από τους ίδιους τους μουσουλμάνους τζαμιά και νεκροταφεία σε ιδιωτικά οικόπεδα και με τις προδιαγραφές που αυτοί επιθυμούν; Γιατί αντί να επιδιωχθεί ο απόλυτος διαχωρισμός της Εκκλησίας από το Κράτος τώρα θα κρατικοποιήσουμε και τη μουσουλμανική θρησκεία;

Η κρατικοποίηση αυτή είναι προσβλητική περισσότερο για τους ίδιους τους μουσουλμάνους: ο μίμης θα διορίζεται από την ελληνική κυβέρνηση, η οποία θα αναλάβει και τη μισθοδοσία του! Επιπλέον στο νέο κτίριο δεν θα υπάρχει μινάρες! Το πατερναλιστικό ελληνικό κράτος «προστατεύει» άλλη μια φορά αναποτελεσματικά και ταυτόχρονα παραβιάζει βασικά δικαιώματα. Η συμπεριφορά του απέναντι στους μουσουλμάνους είναι ανάλογη εκείνης των πολιτειών του Αμερικανικού Νότου έναντι των έγχρωμων πολιτών τους στις πρώτες δεκαετίες του 20ού αιώνα. Αυτοί οι πολίτες «δεύτερης κατηγορίας» υποτίθεται ότι ήταν ίσοι με τους λευκούς - θα έπρεπε όμως να παραμένουν μακριά από αυτούς (*separate but equal*).

Φαντάζομαι ότι η λογική πίσω από αυτή τη «χειρουργική» αντιμετώπιση είναι ο καλύτερος έλεγχος των μουσουλμάνων που για πολλούς είναι τρομοκράτες, εγκληματίες ή και τα δύο. Δεν χρειάζεται να τονίσω πόσο ρατσιστική είναι μια τέτοια είδους πρακτική. Είναι επιπλέον και θλιβερή για έναν απλούστατο λόγο: η τεράστια πλειονότητα των μουσουλμάνων που κατοικούν στην Ελλάδα είναι άνθρωποι που ήρθαν εδώ επειδή η Ελλάδα είναι μια χώρα με ελευθερία και (ως πρόσφατα) ευημερία. Ήρθαν στην πατρίδα μας για να γλιτώσουν από την καθημερινή παραβίαση των δικαιωμάτων τους και την οικονομική αθλιότητα

“

Γιατί να μην κτιστούν από τους ίδιους τους μουσουλμάνους τζαμιά και νεκροταφεία σε ιδιωτικά οικόπεδα και με τις προδιαγραφές που αυτοί επιθυμούν; Γιατί αντί να επιδιωχθεί ο απόλυτος διαχωρισμός της Εκκλησίας από το Κράτος τώρα θα κρατικοποιήσουμε και τη μουσουλμανική θρησκεία;

στην οποία τούς είχαν καταδικάσει οι κυβερνήσεις τους. Προσφέρουν φθηνή και στις περισσότερες περιπτώσεις ανασφάλιστη εργασία σε άθλιες συνθήκες, μένουν σε τρώγλες και είναι θύματα συμμοριών, μαφιών, ρατσισμού και κυρίως αδιαφορίας και περιφρόνησης από άτομα και θεσμούς. Ήταν τόσο χρόνια καταδικασμένοι να καταφεύγουν σε υπόγεια, αποθήκες, ακόμα και σε πλατείες και γήπεδα για να ασκίσουν αυτό που οι ίδιοι θεωρούν το ιερότερο καθήκον τους.

Το ελληνικό κράτος δεν έχει δικαίωμα να κτίζει τζαμιά και να καθορίζει τον τρόπο που θα ασκίσουν τα θρησκευτικά τους καθήκοντα οι μουσουλμάνοι συμπολίτες μας. Έχει μόνο την υποχρέωση να τους αφήσει ελεύθερους να κτίσουν τα τζαμιά που οι ίδιοι χρειάζονται με τον τρόπο που θεωρούν καλύτερο, τηρώντας τη σχετική νομοθεσία. Επιπλέον το ελληνικό κράτος έχει καθήκον να τηρεί την τάξη και να προστατεύει τους πολίτες του - όλους όμως!

Να θυμίσω, ολοκληρώνοντας, τη στάση του (εβραϊκής καταγωγής) δημάρχου της Νέας Υόρκης Μάικλ Μπλουμπεργκ πριν από έναν χρόνο, στο ζήτημα αν θα πρέπει να επιτραπεί να κτιστεί με ιδιωτικά κεφάλαια ένα τζαμί πολύ κοντά στο σημείο όπου κτυπήθηκαν οι Δίδυμοι Πύργοι από φανατικούς ισλαμιστές. Ο δήμαρχος Μπλουμπεργκ, σε μία ιστορική ομιλία του προς τα μέλη της μουσουλμανικής κοινότητας, αφού δήλωσε ότι το κτίσιμο ενός τζαμιού σε οποιοδήποτε μέρος της Νέας Υόρκης είναι προφανώς ελεύθερο και αποτελεί ένα τεστ για την προστατευόμενη από το Σύνταγμα ελευθερία της έκφρασης, κατέληξε: «Πρέπει να κάνουμε αυτό που είναι σωστό. Όχι αυτό που είναι εύκολο».

Ο Αριστείδης Χατζής είναι αναπληρωτής καθηγητής Φιλοσοφίας Δικαίου και Θεωρίας Θεσμών στο Τμήμα ΜΙΘΕ του Πανεπιστημίου Αθηνών

ΠΡΟΒΟΛΕΙΣ

Από το πίσω κάθισμα

Θέλω ν' αρχίσουν να ξανακυκλοφορούν τα ταξί. Δεν βλέπω την ώρα. Θα μου κοστίζει κάτι παραπάνω αλλά πώς αλλιώς θα μάθω τι γίνεται πίσω από την πλάτη του Κόκκινου Θύμιου; Αν θέλετε να ξέρετε, χαμός γίνεται στα κινητά και στα σιμπί. Δεν προλαβαίνω να πάρω πάσα,

ΤΗΣ ΡΟΥΛΑΣ ΓΕΡΓΑ-ΚΟΡΡΥΛΟΥ

να ενημερώσω τουλάχιστον κατά πού θέλω να πάω. Απλοί οδηγοί και ιδιοκτήτες μισακού οχήματος, τα λιμά της υπόθεσης δηλαδή, ενημερώνουν αλλήλους και ψάχνουν μέσα στον κυκεώνα των διατάξεων τη δική τους ευκαιρία. Ένας έβριζε τον εαυτό του που τόσα χρόνια δούλευε στη ζούλα γιατί βαριόταν να πάει να βγάλει «δύπλωμα βίτα» και τώρα πώς θα πάρει ολόκληρη την άδεια να μείνει το ταξί στην οικογένεια; Άλλοι λογάριζαν πού θα καθίσει τελικά η μπιλια για τα παρόλα, να πιάσουν επιτέλους «νόμιμα» τιμόνι στα βανάκια που μεταφέρουν γκρουπ τουριστών σε αρχαιολογικούς τόπους χωρίς τον φόβο να τους πετύχει πουθενά καμιά ομάδα συνδικαλιστών και να τους κάνει τουλούμι στο ξύλο παρουσία του πελάτου.

Με ένα τέτοιο βαν είχαμε ξεκινήσει μια φορά από ξενοδοχείο της Λευκωσίας για να περιηγηθούμε τα Κατεχόμενα. Στο φυλάκιο, έπειτα από έλεγχο της πλάκας, ο Έλληνας οδηγός παρέδωσε τη θέση του στον τουρκοκύπριο συνάδελφό του και περίμενε να μας παραλάβει στην επιστροφή. Δεν παρατηρήθηκε κανένα παραμεθόριο επεισόδιο. Ούτε μέσα ούτε έξω από το οκταθέσιο όχημα.

ΑΝΟΡΘΟΔΟΞΑ

Τα βιβλία στα σκουπίδια

Αναγνώστης μου επισήμανε πως στη Γαλλία για να παραλάβει ο μαθητής το βιβλίο του υπογράφει απόδειξη: σε απλά ελληνικά, το χρεώνεται. Αν στο τέλος του χρόνου, όταν το δώσει πίσω, είναι φθαρμένο, αναγκάζεται να το πληρώσει.

ΤΟΥ ΤΑΚΗ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ

Θα μου πείτε, στη Γαλλία ζουν Γάλλοι που μιλούν γαλλικά και ως γνωστόν οι Γάλλοι είναι άνθρωποι μίζεροι, σπαγκοραμμένοι και τόσο στριμμένοι που ούτε το ρο δεν μπορούν να προφέρουν κανονικά. Ως εκ τούτου, δεν μπορούμε να τους θεωρούμε πρότυπα, ούτε αυτούς ούτε τους Ελβετούς, που κι αυτοί υποχρεώνουν τα παιδιά τους να υπογράφουν αποδείξεις παραλαβής, ώστε, όταν

Κανείς δεν νοιάζεται για τα 32 εκατ. αντίτυπα που τυπώνονται ετησίως, τα οποία κοστίζουν γύρω στα 10 εκατ. ευρώ

μεγαλώσουν, να γίνουν τραπεζίτες. Ασε που οι Ελβετοί είναι καλβινιστές, κι αυτό πια δεν χρειάζεται κανένα σχόλιο. Αυτό μιλάει από μόνο του.

Ενώ εμείς εδώ, που δεν είμαστε ούτε Γάλλοι ούτε και καλβινιστές, εξακολουθούμε να μοιράζουμε στα παιδιά μας στην αρχή του χρόνου βιβλία χωρίς να μας νοιάζει τι θα τα κάνουν και αν, τουλάχιστον, θα φροντίσουν στο τέλος της χρονιάς να τα πετάξουν στην ανακύκλωση. Διότι εμείς εδώ έχουμε ανακαλύψει τη χρυσή τομή της εκπαιδευτικής διαδικασίας, το ένα και μοναδικό βιβλίο ανά μάθημα, ώστε ούτε οι δάσκαλοι ούτε και οι μαθητές να ταλαιπωρούνται ψάχνοντας δεξιά κι αριστερά. Ας είναι καλά ο Ιωάννης Μεταξάς, που πρώτος εφάρμοσε την αρχή του ενός και μοναδικού βιβλίου, τον νόμο της βαρύτητας του εκπαιδευτικού μας συστήματος.

Ξοδεύουμε κάτι παραπάνω, όμως «τι να τα κάνεις τα λεφτά, όταν δεν έχεις φράγκο». Κι έτσι κανείς δεν νοιάζεται για τα 32 εκατ. αντίτυπα που βγαίνουν από τα τυπογραφεία ετησίως, τα οποία αντιπροσωπεύουν γύρω στα 10 εκατ. ευρώ. Και κανείς δεν αναρωτιέται πόσες σχολικές βιβλιοθήκες θα μπορούσαν να έχουν εξοπλισθεί αν κάποιος σκεφτόταν να βρει τρόπους για να εξοικονομήσει ένα μέρος αυτών των 10 εκατ. κάθε χρόνο.

Θα μου πείτε, όταν οι στόχοι σου είναι τόσο ψηλοί, όταν το έχεις γινάτι να κατορθώσεις το ακατόρθωτο, τότε δεν σε σταματάει τίποτε.

Αυτά είναι πράγματα που δεν μπορούν να τα καταλάβουν ούτε οι Γάλλοι ούτε οι Ελβετοί ούτε οι Φινλανδοί που, απ' ό, τι ξέρω, επιτρέπουν στους δασκάλους να διδάσκουν στα παιδιά το μάθημα

από όποιο βιβλίο επιλέξουν αυτοί. Διότι στην Ελλάδα του 2011 το ζήτημα είναι αν θα καταφέρουν να τυπωθούν εγκαίρως τα βιβλία που στο τέλος του χρόνου θα μεταμορφωθούν σε παλιόχαρτα, πόσες επιτροπές χρειάζεται να συνεδριάσουν και πόσοι εργάζονται στον ΟΕΔΒ. Κι όταν έχεις να ασχοληθείς με τόσο σοβαρά ζητήματα, πού να βρεις χρόνο για να ασχοληθείς με την ποιότητα του προϊόντος που, ούτως ή άλλως, ανακυκλώσιμο είναι.

Ούτε βέβαια να αναρωτηθείς μίπως κατ' αυτόν τον τρόπο υπονομεύεις τη σχέση του δεκάχρονου παιδιού με το βιβλίο και την ανάγνωση, μια και το ίδιο το σχολείο του μαθαίνει πως το βιβλίο είναι ένα ευτελές αντικείμενο, χωρίς καμιά αξία, που το βοηθάει ίσα ίσα να βγάλει τον χειμώνα στην τάξη πριν το πετάξει στα σκουπίδια.